17/05/2019

“Εν αρχή ην ο Πόντος… Εν αρχή ην ο πόνος!”

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

«Εν αρχή ην ο Πόντος… Εν αρχή ην ο πόνος! Έτσι τα έχω συνυφασμένα στο μυαλό μου, από τότε που άρχισα να καταλαβαίνω το ιστορικό φορτίο που «κουβαλά» το όνομα «Πόντος». Θαρρείς και η ίδια η μοίρα μας σκάρωσε λογοπαίγνιο! Πόντος-πόνος! Γιατί σχεδόν όλες οι ιστορίες της γιαγιάς από την πατρίδα της, απ τον Πόντο, είχαν μέσα πόνο…»

Η Αγγελική Παμπουκίδου γεννήθηκε στο Minden της Γερμανίας, παιδί μεταναστών και μεγάλωσε στη Θεσσαλονίκη, στις φιλόξενες γειτονιές της Κάτω Τούμπας. Η ιδιαίτερη αδυναμία της στην ελληνική παράδοση αναπτύχθηκε μέσα από τις επισκέψεις στα χωριά καταγωγής της, την Κορυφή του Κιλκίς (όπου είχαν εγκατασταθεί το ’23 οι πρόσφυγες παππούδες της από τη Χερίανα του Πόντου) και το Ξινονέρι της Καρδίτσας. Σπούδασε Φιλολογία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, με ειδίκευση στη Γλωσσολογία και μιλάει τρεις ξένες γλώσσες.

Παρακολουθεί με συγκίνηση από μακριά τις εκδηλώσεις που διοργανώνονται στη Μελβούρνη κάθε χρόνο για τη γενοκτονία των Ποντίων. Πιστεύει ότι «οι δράσεις τους είναι ποιοτικές τόσα στα ιστορικά τους κομμάτια όσο και στα χορευτικά. Για

μένα είναι ιερό ότι διατηρούν από τόσα χιλιόμετρα μακριά από την πατρίδα άσβεστη αυτή τη φλόγα. Εύχομαι να συνεχίσουν αυτόν τον θαυμαστό αγώνα, το σπόρο "Η Ρωμανία κι αν πέρασεν, ανθεί και φέρει κι άλλο"».

Το βιβλίο της «Νεράιδες του Πόντου» είναι ένα βιβλίο μνήμης για τον Ποντιακό Ελληνισμό και τα πάθη του.

– Τι σας έκανε να αποφασίσετε να γράψετε το βιβλίο; Γιατί δώσατε τον τίτλο «Νεράιδες;»

Αυτό που με έκανε να γράψω το έργο ήταν η απαράμιλλη ψυχική δύναμη των ηρώων του Πόντου. Οι άνθρωποι αυτοί βίωσαν απάνθρωπα μαρτύρια, θηριωδίες και τις θυσίες των δικών τους ανθρώπων, ακόμη και των παιδιών τους. Παρ' όλα αυτά αναγεννήθηκαν από τις στάχτες τους και κατάφεραν να αναστήσουν τις ζωές τους. Έγιναν έτσι το φωτεινότερο παράδειγμα για εμάς, τα παιδιά και τα εγγόνια τους.

Από όλη αυτή τη μαγική σχεδόν δύναμη απορρέει ο τίτλος «Οι Νεράιδες του Πόντου». Κυρίως οι γυναίκες, οι μάνες (που κάποιες απ' αυτές έχασαν ακόμη και τρία και τέσσερα παιδιά), οι γιαγιάδες, ως μαγικά πλάσματα βρήκαν την απίστευτη ψυχική δύναμη να φτιάξουν από τη αρχή τις ζωές και τις οικογένειές τους!«Οι Νεράιδες του Πόντου», δεν είναι ένα παραμύθι με νεράιδες. Δεν είναι ιστορική γνώση, ένα ταξίδι στον χώρο και το χρόνο. Δεν είναι μοιρολόι και θρήνος για τις αδικοχαμένες ψυχές στον Πόντο. Δεν είναι μήνυμα ελπίδας ότι κι ο πιο ταπεινός άνθρωπος κρύβει μέσα του τόση δύναμη, που είναι ικανή να τον μεταμορφώσει σε ήρωα… Είναι όλα αυτά μαζί!

– Διδάσκεται η Ποντιακή γενοκτονία στα σχολεία; Ως εκπαιδευτικός πιστεύετε ότι θα έπρεπε να γίνεται αυτό;

Η πολιτεία, δυστυχώς, έχει δείξει μια απαράδεκτη αδιαφορία για τη γενοκτονία των Ελλήνων της Ανατολίας, που αποτελεί μια από τις πιο ηρωικές σελίδες της ελληνικής ιστορίας. Τα παιδιά μας πρέπει να μάθουν ότι οι πρόγονοί τους ήταν ήρωες. Θα ήταν ένα σημαντικό αντιπαράδειγμα μίσους, μισαλλοδοξίας και ρατσισμού η διδασκαλία αυτής της περιόδου της ιστορίας. Διδάσκοντας τους μαθητές μας ότι οι πρόγονοί τους κυνηγήθηκαν, υπέφεραν, ξεριζώθηκαν και σφαγιάστηκαν μόνο και μόνο επειδή πίστευαν σε έναν άλλο Θεό, έχουμε παραδώσει το καλύτερο μάθημα αγάπης. Γιατί «αγαπώ» σημαίνει «σέβομαι το συνάνθρωπό μου, την καταγωγή του, την πίστη του, τη διαφορετικότητά του. Κι αν η Πολιτεία δεν φροντίζει γι' αυτό το σπουδαίο μάθημα, ας φροντίσει ο καθένας μας γι' αυτό. Αυτό προσπάθησα κι εγώ. Στον απόηχο των αιματηρών αυτών γεγονότων που

προκάλεσαν τη ριζική εξόντωση του χριστιανικού στοιχείου στη μικρασιατική επικράτεια οφείλουμε εμείς οι νέες γενιές να θυμόμαστε τα τραγικά εκείνα γεγονότα ούτως ώστε να μην επιτρέψουμε να συμβούν στο μέλλον παρόμοια τα οποία προσβάλλουν κάθε ανθρώπινη αξιοπρέπεια και κάθε ανθρώπινο πολιτισμό. Εμείς πρέπει να στηρίζουμε το σεβασμό της προσωπικότητας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων καθώς επίσης να προασπίζουμε την ελευθερία, την αλληλεγγύη και την ισότητα.

– Πώς βλέπετε το ζήτημα της μη αναγνώρισης της γενοκτονίας των Ποντίων από την Τουρκία σήμερα 100 χρόνια μετά;

Οφείλουμε να αγωνιστούμε για τη δικαίωση του αιτήματος της αναγνώρισης της Γενοκτονίας. Σταθερή και αδιαπραγμάτευτη επιδίωξη είναι η αναγνώριση και ένα «ειλικρινές συγγνώμη» από την Τουρκία, που ευθύνεται για το φρικτό θάνατο χιλιάδων αθώων ανθρώπων. Η μη αναγνώρισή της, όμως, ειδικά από εκείνους που ευθύνονται, συνιστά ένα δεύτερο έγκλημα, το ίδιο απάνθρωπο και το ίδιο καταδικαστέο. Είναι αστείο εκ μέρους της Τουρκίας αυτή της η θέση όταν υπάρχουν τόσα αρχεία και τέτοιες μαρτυρίες. Τα ιστορικά γεγονότα που έλαβαν χώρα στην περιοχή του Πόντου με επίκεντρο την Τραπεζούντα, αλλά και τις υπόλοιπες μεγάλες πόλεις της ποντιακής ενδοχώρας, είχαν ως βασικό και αποκλειστικό στόχο την ολοσχερή εξόντωση του αλλογενούς, θρησκευτικά ορθοδόξου, ποντιακού ελληνισμού. Η γενοκτονική αυτή τραγωδία αποσκοπούσε στην ολοσχερή εξόντωση από τις πανάρχαιες πατρογονικές εστίες του ορθόδοξου στοιχείου με κάθε μορφής βία που συνιστά τη νομική υπόσταση της έννοιας «γενοκτονία» όπως αυτή διατυπώθηκε με τις διεθνείς Συνθήκες της Γενεύης του 1949.

Πηγή: neoskosmos.com